

NADINE MATHESON

DE

**STILLE
KAMER**

Vertaling Iris Bol en Marcel Rouwé

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 by NJ Matheson Ltd.

Oorspronkelijke titel: *The Binding Room*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé

Omslagontwerp: Buro Blikgoed

Omslagbeeld: © Claudia Holzforster / Arcangel Images

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: Scandbook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1145 5

ISBN 978 94 027 6694 3 (e-book)

NUR 305

Eerste druk februari 2023

First Published in Great Britain by HQ, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd 2022.

Nadine Matheson asserts the moral rights to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Een botsplinter van een rib doorboort het dunne, glibberige membraan van zijn rechterlong. Geel pus met de doordringende stank van verrot vlees druipt uit de kapotte, ontstoken huid op zijn rug. Een scherpe, roestige matrasveer is net onder zijn schouderblad zijn rug binnengedrongen.

Vervormde stemmen zwellen aan en sterven weer weg, alsof iemand zit te prutsen aan de volumeknop van een goedkope radio. Hij schreeuwt, maar er klinkt geen geluid. De uitgedroogde spieren van zijn keel houden zijn gebroken noodkreten gevangen.

‘Je moet hiermee ophouden.’

‘Wat ben je verdomme aan het doen? Ik heb je gezegd dat je moet ophouden.’

Zijn lichaam verkrampt, zijn tenen verstijven en de blaren barsten open als een verschroeiende hitte zich over zijn voetzolen verspreidt. Het touw verstrakt en snijdt dieper in het blootliggende vlees van zijn polsen. Blauwe aderen zwellen op en glanzen tegen de doorzichtige huid terwijl zijn bloed zwoegt om vrijelijk te kunnen stromen.

Zware voetstappen komen op hem af. Moeizaam draait hij zijn hoofd naar de muur.

‘Wat moeten we nu? We kunnen niet... Wat moeten we –’

‘Hou je mond.’

Zeven woorden galmen keer op keer door zijn hoofd. *Ik wil niet dood. Hou alsjeblieft op.*

Hij hoort een fluistering terwijl er een kramp door zijn lichaam trekt. Zijn hoofd maakt een schokbeweging naar achteren waardoor zijn schedel tegen de met bloed bevlekte en met mos bedekte muur stoot. De kracht veroorzaakt een tweede breuk in zijn schedel. Hij voelt de warme hitte van andermans huid op zijn borstkas. Een kort uitstel. Hete lucht omhult zijn oor. Hij hoort een fluistering.

‘Ga weg.’

Handen duwen hard op zijn borstkas en er breekt een derde rib doormidden die zijn linkerlong doorboort en zijn adem afsnijdt.

Tranen doordrenken de doek die zijn ogen bedekt.

‘Je vermoordt hem nog.’

Alsjeblieft.

Hij kokhalst en ademt de rook in van zwaar geparfumeerde wierook. Zijn

hoest laat de gebroken botten in zijn borstkas rammelen. Verrot slijm vult de achterkant van zijn mond en bedekt zijn tong.

Hij probeert te schoppen. Een tweede paar handen duwt op zijn dijën zodat de *nervus cutaneus femoris lateralis* tegen opgerold, dik littekenweefsel drukt en een stortvloed van pijn veroorzaakt. Hij heeft het gevoel dat hij van binnen-uit levend verbrandt.

‘We moeten gaan.’

‘Kijk hem daar nou liggen. Als een hond.’

Een hand pakt zijn kaak vast en knijpt hard.

‘Ik zei toch al dat hij de duivel in zich had.’

1

Henley staaarde naar de kalender op het bureau. Het was zo'n feelgoodkalender. *Geniet van elk moment* was in gouden letters op een abstracte achtergrond in felle primaire kleuren gedrukt terwijl de datum naar haar terugstaarde. Maandag 17 februari. Er was niets bijzonders aan die datum. Geen belangrijke gebeurtenissen, zelfs geen afspraak bij de tandarts. Gewoon een dag als alle andere.

'Is alles goed met je?'

Dokter Isabelle Collins hield op met het uitschenken van groene thee uit een glazen theepot toen Henley haar hoofd tussen haar knieën deed.

'Ja, niks aan de hand,' antwoordde Henley. Ze deed haar ogen dicht en wachtte tot het bekende, maar onaangename moment wegtrok.

'Weet je het zeker?'

'Dit gebeurt niet altijd. Het heeft niets te betekenen.'

'Alles heeft iets te betekenen. Wil je me vertellen waar het door komt?'

'Nee.' Henley ging weer rechtop zitten.

'Ik heb je al verteld dat deze sessies doorgaans het beste werken wanneer jij praat,' zei dokter Collins, die thee voor zichzelf in een porseleinen kop schonk. 'Het is nu dertien over halfacht 's ochtends.'

'En jij bent teleurgesteld dat ik mijn hart niet heb gelucht in de afgelopen twaalf minuten.'

'Een pan gaat niet koken als je ernaar kijkt, Anjelica.'

'God, nou klink je net als mijn moeder.'

'Hm, dat is de eerste keer in vijf maanden dat je haar ter sprake brengt. Om precies te zijn heb je nog nooit zoveel gezegd in het eerste kwartier van een sessie.'

'Een pan gaat niet koken als je ernaar kijkt, zei je toch?'

'Dat is waar, maar zodra je je blik eventjes van die pan afwendt, kookt hij over. Ik heb tijdens onze allereerste sessie tegen je gezegd dat ik niet van plan was om jouw of mijn tijd te verspillen. Als ik zwijgend gezelschap wil, neem ik wel een kat.'

'Wat ben jij prikkelbaar vanochtend,' zei Henley met een opgetrokken wenkbrauw.

Dokter Collins haalde haar schouders op. 'Zoals ik al zei zijn we ondertussen vijf maanden verder. Ik wil het punt bereiken waarop ik je naar volle tevredenheid weg kan sturen in de wetenschap dat je het vereiste werk hebt

gedaan en je in staat bent te accepteren wat er met je is gebeurd, en je verder kunt gaan met je leven zonder bang te zijn dat je zult imploderen. Je zult eerlijk moeten praten over wat je is overkomen en daar hoort het verlies van je moeder óók bij.’

‘Dat ik mijn moeder even ter sprake heb gebracht wil nog niet zeggen dat er een plotselinge uitbarsting van verdriet komt,’ zei Henley. Ze ging met haar vinger langs de binnenkant van haar col en trok die bij haar huid vandaan.

‘Ik vraag niet om geweeklaag en tandengeknars, maar misschien wel om een bepaalde erkenning van het feit dat het bijna een jaar geleden is dat je moeder is overleden.’

‘Daar ben ik me van bewust.’

‘Baart dat je geen zorgen? Dat gevoel van kille afstandelijkheid?’

‘Het is geen afstandelijkheid. Ik kan me niet van mijn moeder losmaken alsof ze een lopend onderzoek is, maar ik kan het wel in een hokje stoppen zodat ik er ’s nachts niet van wakker lig.’

“‘Het’”? Het feit dat het je er ’s nachts niet van wakker ligt of dat je overdag, nu, op dit moment, niet aan haar denkt, wil zeggen dat je haar uit je gedachten hebt gebannen.’

Henley staaarde terug naar dokter Collins. Ze wist niet hoeveel van dit soort momenten er waren geweest. De provocaties waartegen ze zich niet kon verdedigen. Dokter Isabelle Collins was geen liefhebber van de gevoelige aanpak die Henleys vorige therapeut, dokter Afzal, had gehanteerd. Met pijn en moeite had Henley zich door drie sessies met dokter Afzal geworsteld, waarna ze de handdoek in de ring had gegooid. Dokter Collins daagde uit, tergde en ging daarna ontspannen zitten toekijken. Henley wist nog steeds niet of dokter Collins al haar patiënten op deze manier behandelde of dat alleen Henleys aanwezigheid haar elke tweede maandagochtend al enorm irriteerde. Henley verschoof wat in haar stoel en weerstond de neiging om haar jasje uit te trekken, al had dokter Collins ervoor gezorgd dat de temperatuur in haar kantoor bijna tropisch was.

‘Het zit me dwars dat je nog steeds niet over je moeder wilt praten, of over je vroegere chef, commissaris Rhimes,’ zei dokter Collins.

‘Ik hoef het niet over Rhimes te hebben, en mijn moeder is niet de reden dat ik hier in deze stoel zit,’ zei Henley. ‘Ik wéét waar zij is. Ze ligt in een eikenhouten kist, één meter tachtig onder de grond, op begraafplaats Brockley. Grafnummer 19R5QA.’

‘Maar je weet niet waar Olivier is?’

Henley verstijfde bij het horen van zijn naam. Ze had haar best gedaan om de man te vergeten die haar tot twee keer toe had willen toevoegen aan zijn lange lijst van moordslachtoffers. Henley had veel te veel energie besteed aan

pogingen zichzelf ervan te overtuigen dat Peter Olivier dood was en dat hij haar niets meer kon aandoen, maar toch waren er dagen waarop ze durfde te zweren dat ze zijn adem in haar nek voelde.

‘Ik weet dat we het hier al eens over hebben gehad, maar we zijn nu al vijf maanden bezig. Wat zeggen je hersens verstandelijk gezien tegen je? Beeld je in dat je nu met de familie van een slachtoffer praat.’

De knopen in Henleys schouders verstrakten. Ze ademde in en dacht terug aan wat Pellacia, haar chef en ex-minnaar, tegen haar had gezegd vanuit zijn ziekenhuisbed.

‘Ik zou tegen hen zeggen dat niemand dat water zou kunnen overleven,’ zei Henley. ‘Hij was eerder al gewond geraakt, nog voordat ik zelfs maar... nog voordat hij mij aanviel.’

‘Maar jij twijfelt nog steeds of hij wel echt dood is?’

‘Daar twijfel ik niet aan.’

‘Je hebt tegen je man gezegd dat Olivier dood is.’

‘Omdat hij dat moest horen. Wat had het voor nut gehad als hij zou denken dat Olivier nog steeds ergens rondloopt?’

‘Maar wat schiet jij daarmee op?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Je hebt het nog steeds niet losgelaten, Anjelica. Zolang jij je blijft vastklampen aan het idee dat Olivier nog in leven is, zal er geen plaats zijn voor andere dingen in je leven.’

‘Misschien zou ik het makkelijker kunnen loslaten als ik had gezien dat Olivier aan bloederige stukjes was gesneden, met zijn ingewanden verspreid over het tapijt, zoals zijn copycat, Dominic Pine. Maar dat is nou eenmaal niet gebeurd.’

Volslagen onaangedaan pakte dokter Collins haar gebonden notitieboek dat ze tussen het kussen en de zijkant van haar stoel had gestopt en sloeg het open. ‘Ik heb je vorige maand een lagere dosering zopiclon voorgeschreven. Helpt dat niet?’ vroeg ze.

‘O, helpen doet het zeker,’ zei Henley. ‘Ik val er meteen door in slaap, maar als ik weer wakker word, functioneer ik niet. Dan heb ik het gevoel dat ik rondloop in een dichte mist.’

‘Dus eigenlijk vertel je me dat je ze niet meer inneemt?’

‘Ik moet mijn taken kunnen uitvoeren.’

‘Over welke taken heb je het? Die van echtgenote, moeder of inspecteur?’

Henley voelde een golf van woede door zich heen gaan. ‘Is dat kritiek? Suggesteer je nou dat ik mijn werk als inspecteur belangrijker vind dan mijn... mijn verplichtingen thuis?’

‘Die vraag kan ik niet voor je beantwoorden. Misschien moet je daar je huiswerk voor de volgende keer van maken: eerlijk zijn tegen jezelf over wat je wilt.’

‘Ik weet wat ik wil. Ik wil wakker kunnen worden zonder het gevoel te hebben dat iemand mijn borstkas plet. Ik wil me aan het einde van de dag geen hoopje ellende voelen.’

‘Dat zal pas gebeuren als jij hebt besloten waar je nou echt mee in het reine moet komen. Olivier is een trigger, maar we weten allebei dat er veel meer bij je speelt.’

Het begon te sneeuwen. Henley ritste haar jas zo ver mogelijk dicht en drukte haar muts stevig op haar hoofd. Daarna verliet ze het verbouwde pakhuis aan de Shad Thames, waar dokter Isabelle Collins woonde en werkte, en stapte een met keien geplaveide straat op die glad was van de ijzel. Aan de ijzeren loopbruggen die de gebouwen aan weerszijden van de straat met elkaar verbonden bungelden vervaarlijke ijspegels. Henley sprak zichzelf streng toe terwijl ze naar haar auto liep. Zij was degene geweest die om hulp had gevraagd. Zij had dokter Collins’ verkreukelde visitekaartje aan Rob gegeven en hem gesmeekt een afspraak voor haar te maken. Een afspraak die Henley tot twee keer toe had afgezegd. Ze had zichzelf beloofd dat ze haar ziel bloot zou leggen, in de overtuiging dat het makkelijker zou zijn om met iemand te praten die geen persoonlijke band met haar had. Maar zodra ze op de lichtgroene sofa was gaan zitten, was ze dichtgeklapt en had ze de dampende koffie uit haar te volle kop gemorst op de met littekens bedekte huid van haar rechterhand. Ze voelde zich een bedriegster.

‘Hé, jij daar. Donder op,’ riep Henley toen ze een parkeerwachter zag die net naar haar auto liep. Ze probeerde te rennen, maar moest zich bijna direct vastgrijpen aan een lantaarnpaal toen ze haar evenwicht verloor op het gladder trottoir.

‘Hier mogen alleen bewoners parkeren,’ zei de parkeerwachter, die zijn handcomputer al pakte.

‘Niet aan deze kant van de straat. Waag het niet, makker,’ zei Henley. Ze bereikte haar auto en haalde haar autosleutel uit haar zak. ‘Het parkeerverbod gaat om halfnegen ’s ochtends in, en het is pas...’ Ze keek op haar telefoon om te zien hoe laat het was. ‘...één voor halfnegen. Dus ga bij mijn auto vandaan.’

Ze weerstond de neiging om met haar politie-ID te gaan wapperen in het gezicht van de parkeerwachter, die onwillig een stap achteruit deed, en opende het autoportier. Ze startte de motor en wachtte tot de auto opwarmde terwijl de sneeuw op de voorruit viel en de trottoirs zich vulden met mensen die met tegenzin naar hun werk in het financiële hart van Londen gingen. Daarna reed ze terug naar de afdeling Seriemijsdrijven, de Serial Crime Unit.

2

Uliana Piontek hield zich stevig vast aan de leuning toen de dubbeldekker plotseling remde bij de bushalte tegenover het station van de Docklands Light Railway in Deptford. Ze rekte haar hals uit om te zien hoe laat het was. 13.32 uur, stond er op het digitale display. Wegomleidingen en een ongeluk op Blackheath Road hadden ervoor gezorgd dat bus 53, en Uliana, te laat waren.

Uliana drukte op de stopknop en zei een paar keer ‘sorry, sorry’ terwijl ze zich tussen de grote groep passagiers doorwurmde die onnatuurlijk dicht op elkaar stonden. Omdat ze klem zat, boog ze zich over het hoofd van een te dikke vrouw in een donsjas en drukte op de rode noodknop, waarna ze de bus uit sprong en de chauffeur vloekend achterliet.

Knipperende blauwe zwaailichten weerkaatsten in de etalageruiten en het schrille geluid van sirenes doorkliefde de koude lucht. Uliana nam niet de moeite om stil te blijven staan. Ze hield haar hoofd gebogen, begroef haar gezicht in haar lange paarse sjaal en liep naar het art-decogebouw dat achter-eenvolgens een bioscoop, een bank en een Vietnamees restaurant was geweest en dat nu Deptfords eerste megakerk was: de Kerk van Annan de Profeet.

De afspraak was dat ze de kerk elke zaterdag om acht uur ’s avonds zou schoonmaken en op maandag en woensdag om één uur ’s middags. Negentig pond. Handje contantje. De pastor had gezegd dat ze rijkelijk zou worden beloond in de hemel, en nadat ze akkoord was gegaan met de overeenkomst had hij zijn hand op haar knie gelegd. Wat de pastor ook had gedacht, het enige waarvoor Uliana aanvankelijk op haar knieën had willen gaan zitten was bidden of de stekker van de stofzuiger in het stopcontact steken, maar dat was voordat hij haar nog eens honderd pond extra had geboden. Ze zette het geluid op haar telefoon harder, in de hoop dat de bassen de herinnering aan de pastor die haar bij haar haren greep en haar op haar knieën dwong uit haar hoofd zouden laten verdwijnen.

Uliana negeerde het gefluit van haar mede-Oost-Europeanen, die op de bouwplaats aan de overkant van de straat werkten. Ze wuifde naar een werknemer van de gamestudio die voor het kleine kantoorgebouw stond te roken.

‘Shit,’ zei Uliana toen ze de auto van de pastor – een splinternieuwe Range Rover Discovery – op de geïmproviseerde parkeerplaats zag staan. Het winterzonnetje weerkaatste op een dof geworden gouden crucifix dat aan de achteruitkijkspiegel hing. Uliana stak de sleutel in het slot en hoefde die maar één

keer te draaien om de deur open te doen. Er klopte iets niet. Ze liep de donkere hal in en knipperde twee keer om haar ogen aan de duisternis te laten wennen. Een dunne streep gedempt licht viel door de op een kier staande deur van het kantoor rechts van haar.

‘Caleb,’ riep ze terwijl ze het licht in de hal aandeed en daarna naar het kantoor liep. Dat was leeg, alleen Calebs jas hing over een leunstoel. Het enige geluid kwam van het filter in het kleine aquarium dat in een hoek stond. Ze liep de trap op om de stofzuiger te halen en sjouwde die terug naar beneden, binnensmonds vloekend dat nog niemand op het lumineuze idee was gekomen om de schoonmaakapparatuur in de kast op de begane grond te bewaren. Ze deed de stekker van de stofzuiger in het stopcontact, zette haar muziek harder en begon met schoonmaken. Ze duwde de stofzuiger door de dubbele deuren die naar de kerk leidden.

Uliana Piontek rook pastor Caleb Annan al voordat ze hem zag, en ze herkende de geur van door geweld vergoten bloed.

3

‘We hebben allemaal verloren,’ zei rechercheur Paul Stanford terwijl hij Henley een blik Quality Street voorhield.

‘Waar heb je het in godsnaam over?’ Henley trok haar jas uit en gooide hem op het reservebureau. ‘Zitten er nog toffee penny’s in?’

‘Je kunt je jas beter aanhouden. De verwarming is weer eens kapot. Of anders zijn ze ons helemaal vergeten en hebben ze de rekening niet betaald. Er zit honderdveertig pond in de pot en geen enkele toffee penny.’

‘Waarom zit er honderdveertig pond in?’

Zogenaamd geërgerd rolde Stanford met zijn ogen. ‘Herinner je je onze weddenschap nog?’ zei hij. ‘Op hem. Onze illustere, volwaardige rechercheur Ramouter.’

‘Wat heb ik gedaan?’ vroeg Ramouter vanuit de keuken, waar hij vol walging naar de bodem van een mok had staan kijken.

‘Dit is belachelijk,’ zei Henley. Haar oren ving het gezoem op van de elektrische kacheltes en de ijskoude wind die buiten floot en de ruiten liet rinkelen.

‘Je bent gebleven, Ramouter. Dát heb je gedaan,’ zei Stanford. ‘We hadden een wedje gemaakt over hoelang je het bij de SCU zou volhouden.’

‘Dus jij dacht dat ik het geen zes maanden zou volhouden?’ vroeg Ramouter. Hij pakte een andere mok op.

‘Maat, ik dacht dat je het niet eens zes dagen zou volhouden. Zeg, als je toch koffie gaat zetten, doe mij er dan ook een.’

‘Doe niet zo gemeen tegen hem.’ Henley deed haar sjaal af en drukte die tegen het rottende raamkozijn om de ijzige tocht tegen te houden die over haar bureau blies.

‘Ik? Gemeen? Ik geef hem verdomme een compliment. Na alles wat er is gebeurd zou niemand het hem kwalijk hebben genomen als hij ervandoor was gegaan.’

‘Nou, dat heeft hij dus niet gedaan. Hij is gebleven. Zeg, wat ga je eigenlijk met dat geld doen?’

‘Ik zou het aan Ramouter kunnen geven. Dan kan hij er een treinkaartje naar Bradford van kopen of zo.’

‘Word je nou ineens sentimenteel?’ zei Henley. De telefoon op haar bureau ging.

‘Of ik kan een tafel boeken bij het Indiase restaurant verderop in de straat. Als teambuilding.’

‘Of als een doodnormale vrijdagavond waarop we met z’n allen uitgaan en jij in slaap valt met je hoofd in de kip met chilisaus.’

‘De brutaliteit,’ reageerde Stanford terwijl Henley de telefoon opnam en Ramouter naast hem kwam staan met een mok dampende koffie voor hem.

‘Oké. Ik begrijp het.’ Henley pakte het blok blauwe post-its en een balpen met een afgekloven dop van haar bureau. ‘Ik wist niet dat we nog steeds dienst hadden. Kun je me de gegevens van de meldkamer sturen? Nee, die kan ik niet zelf ophalen omdat het computersysteem weer eens is gecrasht. Bedankt. Wie heeft het lichaam gevonden? Oké.’

Henley trok een post-it van het blok en plakte het op Ramouters mok.

Hij trok het ervanaf en las het met een nieuwsgierige blik. ‘Als het verkeer een beetje meezit, kunnen we er over tien minuten zijn.’

‘Je zult geen tijd hebben om die koffie te drinken,’ zei Henley. Ze legde de telefoon neer en pakte haar sjaal.

‘Ligt er een lijk in een kerk?’ zei Ramouter terwijl hij het briefje las. ‘Echt waar?’

‘Dat staat er.’

‘Waarom moeten wij dit onderzoeken?’

‘Wij moeten dit onderzoeken omdat de stadsdeelcommandant heeft besloten dat de Serial Crime Unit de afdeling Moordzaken en Zware Criminaliteit moet helpen bij het verminderen van hun werklast,’ zei Henley mat.

‘Tedereen zou denken dat we hier de hele dag naar Netflix zitten te kijken,’ klaagde Ramouter. ‘Is het eigenlijk wel een moord?’

‘Dat weten we pas als we ter plekke zijn, of niet soms?’

‘Mag ik het zeggen?’ vroeg Stanford met een brede grijns op zijn gezicht.

‘Nee, dat mag je niet,’ zei Henley. Ze pakte haar tas en liep naar de deur, op de voet gevolgd door Ramouter. Ze kende Stanford goed genoeg om te weten wat hij wilde zeggen.

‘Wedden om tien pond dat het Dominee Groenewoud met de kandelaar in de bibliotheek was?’ riep Stanford op het moment dat Henley de deur achter zich dichtsmeet.

‘Ik waarschuw u niet nog eens. Blijf bij het afzettingslint vandaan.’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Als ik had geweten dat ik de hele middag buiten in de kou zou moeten staan, was ik vanochtend in bed blijven liggen.’

‘Ik durf te wedden dat ze een lijk hebben gevonden of zo.’

‘Kijk, daar heb je die forensische lui.’

‘Ik ging alleen even een kop koffie halen en nou zeggen de juten dat ik mijn eigen kantoor niet meer in mag.’

‘Bekijk het maar. Ik ga naar huis.’

‘Echt, volgens mij hebben ze een lijk gevonden.’

‘Dat zou niet voor het eerst zijn.’

‘Ik begrijp de jeugd van tegenwoordig niet meer. Te druk met het elkaar overhoopsteken. Geen enkel respect voor het leven van een ander.’

‘Je kunt het zo mooi maken als je wilt, maar zo is Deptford nou eenmaal. Of niet soms?’

Het gemompel van de nieuwsgierige en geërgerde menigte kwam Henley en Ramouter tegemoet toen ze naar de plaats delict liepen.

‘Is dit een kerk?’ vroeg Ramouter, omhoogkijkend naar de crèmekleurige bekleding van het metselwerk. ‘Ik had eigenlijk iets verwacht wat meer... ik weet het niet precies... meer op een kerk lijkt. Misschien met een torenspits. Dit lijkt meer op een bankgebouw.’

‘Toen ik zeventien was, was dit een filiaal van de Nat West-bank. In die tijd kon je hier goedkoop huren. Maar ik betwijfel of dat nog zo is,’ zei Henley.

‘Ik heb het even snel gegoogeld –’

‘Hoe kan het ook anders.’

‘En er zijn nog zeven kerken aan de Deptford Broadway.’

‘Dat verbaast me niets,’ zei Henley. ‘In elke Londense hoofdstraat heb je wedkantoren, kerken en zaken waar ze gefrituurde kip verkopen.’

Henley en Ramouter lieten hun identificatiekaart zien aan de agent achter het afzetlint. Henley wierp een blik op de menigte, die nog steeds groeide. Geen van die mensen deed alarmbellen bij haar rinkelen, maar ze wist uit ervaring dat sommige moordenaars van nature voyeurs waren.

‘Zo te zien is dokter Choi er.’ Ramouter wees naar de auto van Henleys vriendin en tevens de favoriete patholoog-anatoom van de Serial Crime Unit, die geparkeerd stond tussen een politiemotor en een kleine, witte Ford Transit met FORENSISCHE OPSPORING in zwarte letters op de zijkant.

Henley bleef staan en liet haar blik over het kleine parkeerterrein gaan. Er waren geen bewakingscamera’s. Er daalde een kalmte over haar neer terwijl ze naar de plaats delict liep. Ze verwelkomde het gevoel dat haar een korte adem-pauze gaf van de onrust die doorgaans door haar aderen gierde en die ze alleen op afstand kon houden als ze de moeite nam om met haar recept naar de apotheek te gaan. Ze zag de politieagent die ze zocht tegen de zijkant van een politieauto leunen terwijl hij met een pen in zijn mond door zijn notitieblok bladerde.

‘Agent Tanaka? Ik ben inspecteur Henley van de SCU.’

Agent Tanaka keek op en ging net wat te snel in de houding staan toen Henley op hem afliep.

‘Ma’am,’ zei agent Tanaka.

‘Dit is mijn collega, rechercheur Ramouter.’

‘Shit,’ zei agent Tanaka toen hij zijn notitieblok liet vallen. ‘Sorry.’ Hij veegde de natte sneeuwbrig van de omslag. ‘Het is verdomme ijskoud.’

‘Was u als eerste ter plekke?’ vroeg Henley.

Tanaka knikte. Henley kon aan hem zien dat hij alles correct wilde doen. Een meerdere informatie geven over een plaats delict was iets heel anders dan het afhandelen van inbraken en huiselijke ruzies en het beëindigen van een vechtpartij tussen een stel crackverslaafden aan het begin van de hoofdstraat.

‘Wij, dat wil zeggen brigadier Rivers en ik, waren in de auto op weg naar het bureau. We zitten hier net om de hoek op het politiebureau van Deptford. Onze dienst was net voorbij en we kwamen terug van McDonald’s een eindje verderop aan deze weg...’

Agent Tanaka zweeg even en haalde diep adem.

Henley voelde medelijden met hem toen zijn nervositeit of de schrik vat op hem kreeg. Ze zag ook een meelevende uitdrukking op Ramouters gezicht terwijl ze allebei wachtten tot agent Tanaka zijn verhaal zou vervolgen.

‘Sorry chef, ik bedoel, ma’am.’ Agent Tanaka vermande zich en zette het volume op zijn krakende politieradio zachter. ‘Zoals ik al zei, waren we onderweg naar het politiebureau toen een van de mannen die bij de gamestudio werken zich praktisch op de motorkap van onze auto wierp. Hij schreeuwde iets over een lijk. In de onderzoekkamer van het bureau troffen we de schoonmaakster van de kerk aan, helemaal hysterisch. Ze weigerde om daar weg te gaan en wilde ons niet naar de kerk brengen. De brigadier is bij haar gebleven en ik ben zelf naar de kerk gegaan. En wat ik daar zag, zal me nog lang heugen.’

Henley liep om de resten van agent Tanaka's McDonald's-lunch heen. De kerk voelde steriel en weinig uitnodigend, maar de bekende geur van wierook en heilige olie om te zalven deed haar denken aan de kerkdiensten van haar oom. Ook rook ze bloed. De geur van de dood verankerde zich in haar neusgaten en kriebelde achter in haar keel, terwijl ze het binnenste heiligdom van de kerk betrad.

Ze bleef staan bij een levensgrote kartonnen afbeelding van een goedgeklede zwarte man met gespreide armen en om zijn hoofd iets wat haar aan een aureool deed denken. *Allen die mijn Kerk van Annan de Profeet binnengaan, zullen worden gered.* Verderop aan de muur hing een foto in een goudkleurige lijst van dezelfde zwarte man naast een zwarte vrouw.

“De Profeet, pastor doctor Caleb Annan, en First Lady, Serena Annan?” Dat begrijp ik niet,’ zei Ramouter.

Henley slaakte een zucht en zag haar adem eerst ontsnappen in de lucht en daarna verdampen. ‘Zo noemen ze de vrouw van de pastor. Een Amerikaans eigenaardigheidje.’

Het was een knap stel om te zien. Eerder glamoureuus dan spiritueel, vond Henley, en eerder geïnteresseerd in luxe dan in liefdadigheid.

‘Doet ze ook iets? Die first lady?’ vroeg Ramouter.

‘Dat hangt ervan af. Soms is zo'n vrouw enkel een gezicht, een trofee om mee te pronken, maar in de meeste gevallen is ze even actief als de pastor.’ Henley was zich ervan bewust dat ze allebei hetzelfde deden: het onvermijdelijke uitstellen.

‘Wat voor kerk is dit eigenlijk? Hij lijkt niet op zo'n kerk die je in *Songs of Praise* op de televisie ziet.’ Ramouter bleef even staan bij een imitatieboekrol die aan de deur naar de kerk zelf was gespijkerd. “We zijn een actieve en gastvrije kerk en we staan klaar om iedereen te ontvangen die gered wil worden,” las hij, waarna hij de deur openduwde.

‘Kom op,’ zei Henley, en ze paste de elastieken bandjes van haar masker aan die achter haar oren in haar huid sneden. Flets winterlicht viel naar binnen door de kieren in de zware gordijnen van rood fluweel. De aula van de kerk was reusachtig. Er stonden minstens driehonderd stoelen, gescheiden door een middenpad. Henley keek omhoog naar het balkon en schatte dat daar nog eens honderd stoelen stonden. De kerk was niet schoongemaakt. De vloer was bezaaid met lege waterflessen, koffiekopjes en snoeppapiertjes.

Pastor Caleb Annan was drieënveertig en lag onder het altaar in de foetus-houding op zijn linkerzij. Zijn lange benen waren opgetrokken onder zijn lichaam. Zijn linkerschoen ontbrak, zodat er een mosterdkeurige sok zichtbaar was met een gaatje in de hiel. De stoelen van de eerste rij, ooit uiterst zorgvuldig neergezet om het verhoogde podium met het altaar goed te kunnen zien, lagen verspreid over de vloer. Onder een ervan zag Henley een zwartfluwelen instapper liggen.

‘Dat zijn Gucci-schoenen, mocht je je dat afvragen. Niet mijn smaak,’ zei Anthony Thomas, de leider van het forensisch team. Hij volgde Henleys blik van de eenzame schoen naar het witte laken dat half van het altaar hing en onder de bebloede handafdrukken zat, alsof een kind een ruwe tekening had gemaakt. Op de vloer naast de pastor stonden twee koperen kandelaars en naast zijn hoofd lag een grote, in bruin nepleer gebonden bijbel met een geknakte rug. De patholoog-anatoom, dokter Linh Choi, zat in opperste concentratie op haar hurken naast hem, terwijl ze een gehandschoende vinger op de wond in zijn nek legde.

‘Ik had niet verwacht dat jij ons met je aanwezigheid zou vereren,’ zei Anthony terwijl hij naar Henley liep.

‘Ik wist niet eens dat we nog dienst hadden,’ legde Henley uit. ‘Je boft dat je ons nog te pakken hebt gekregen. Hoe gaat het ermee?’

‘Het oude liedje. Overwerkt, onderbetaald, ondergewaardeerd en het is hier verdomd koud. Maar goed, ik heb een cadeautje voor je.’ Anthony maakte een zak voor bewijsmateriaal los van zijn klembord en gaf die aan Henley. Na vijftienvintig jaar bij de forensische dienst was Anthony nog steeds niet bereid om zijn oude, vertrouwde klembord en papieren verslagen te verruilen voor de nukkige, goedkope tablets die door zijn afdeling waren verstrekt. ‘Ik zie dat je hier nog steeds werkt, Ramouter. Dus we hebben je nog steeds niet teruggejaagd naar de heidevelden van Yorkshire?’

‘Dat vraag je elke keer dat je me ziet,’ zei Ramouter.

‘Beschouw het maar als een teken van mijn belangstelling voor je emotionele welzijn.’

‘Dat stel ik op prijs. Bedankt,’ zei Ramouter terwijl Henley hem de bewijszak overhandigde. Met tot spleetjes geknepen ogen keek hij naar de foto op het Britse, lichtroze rijbewijs dat over drie weken zou verlopen.

‘Hoelang is hij al dood?’ riep Henley naar Linh.

‘Ergens tussen de twaalf en achttien uur.’ Kreunend kwam Linh overeind. ‘God, mijn knieën. Hoe gaat het met je?’

‘Niet slecht,’ zei Henley, en ze knielde naast het lichaam neer. ‘Heeft iemand hem gestoken?’